

Christiane F.

V překladu:

Úryvek z knihy

My děti ze stanice ZOO

Dívala jsem se na sebe jako každé den do zrcadla. Viděla jsem úplně jiné, propadlé cizí obličej. Už dlouho jsem se v zrcadle nepoznávala. Ten obličej nebyl můj. Stejně jako úplně vyzáblý tělo. To už jsem vůbec necejtila. Nehlásilo se, ani když jsem byla nemocná. Heroin ho znecitlivěl proti všem bolestem a dokonce i proti vysoké horečce. Tělo už rezignovalo jen abstrak.

Stála jsem před zrcadlem a připravovala si stříkačku. Tentokrát jsem se víc než jindy nemohla dočkat, protože jsem měla M prášek. To je na rozdíl od bílého, nebo hnědého háčka, který je běžně na trhu, šedozeleň kroupatej prášek. Je to mimořádně nečistá droga, ale dává fantastickou ránu. Jde to hrozně na srdce a člověk si musí dávat bacha při dávkování. Trochu M prášku navíc a je konec. Ale já už jsem byla na tu ránu celá žhavá.

Napíchla jsem si žílu a vtáhla trochu krve. Několikrát jsem ten fet přefiltrovala, jenže to moc nepomohlo. A pak se to stalo. Jehla se ucpala. To je snad vůbec to nejhorší, co se může při píchání stát, když vyteče krev, která se vtahuje do stříkačky, tak je všechno v háji. Pak už nezbejvá nic jiného než všechny fet vyhodit.

Proto jsem za žádnou cenu nechtěla jehlu z žíly vytáhnout. Zmáčkla jsem stříkačku vši silou, abych tu špínu protlačila ven. Měla jsem štěstí. Podařilo se mi to. Natáhla jsem ještě jednou, chtěla jsem si píchnout i ten poslední zbytek ze stříkačky. Ale jehla se znovu ucpala. Dostala jsem vztek. Do rány mi zbývalo asi osm, nebo deset vteřin. Znovu jsem se do toho vši silou opřela. Píst vyskočil a krev se rozstříkla všude kolem.

Rána to byla děsná. Oběma rukama jsem se chytila za hlavu. U srdce jsem cejtla příšernou křeč. V hlavě mi hučelo, jako by mě vzal přes ní někdo kladívkem, a kůže na hlavě mě svědila, píchalo mě v ní milion jehliček. A pak mi úplně ochrnula levá ruka.

Když jsem se konečně zase mohla pohnout, vzala jsem houpu, abych utřela krev. Byla všude. Na umyvadle, na zrcadle, na stěnách. Naštěstí byly natřeny olejovou barvou, takže to šlo dolů. Najednou se na mě začala dobejvat

matka. Hned spustila: „ Okamžitě otevři! Pust' mě dovnitř. Proč se vlastně zamykáš? Co je to za nápady?

Odsekla jsem: „Drž hubu. Hned to bude.“ Rozzuřilo mě, že mi zrovna teď nemůže dát pokoj. Vztekle jsem se oháněla houbou. Ve spěchu jsem pár stříkanců přehlídla a nakonec jsem hodila zakrvácenou houbu do umyvadla. Konečně jsem otevřela dveře a matka se vřítila do koupelny. Vůbec nic mě nenapadlo, myslela jsem, že chce jenom honem na záchod. Vrátila jsem se i s taškou do svého pokoje, lehla si do postele a zapálila si cigaretu.

Ještě mi ani pořádně nehořela, když ke mně vpadla matka. Zařvala: „Ty fetuješ!“ Já na to: „ To je blbost. Jak tě to napadlo?“

Doslova se na mě vrhla a násilím mi ohnula ruce. Ani jsem se nestihla bránit. Hned si všimla čerstvého vpichu. Popadla igelitovou tašku a vysypala ji na postel. Vypadla z ní stříkačka, spousta tabáku z cigaret a celá hromada staniolových papírků. V některých bylo ještě trochu háčka. Když jsem byla na suchu, tak jsem si vždycky ty zbytečky vyškrábala a udělala si z nich jednu dávku.